

Sygn. akt. IV Ka 1233/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksander Ostrowski (spr.)

Sędziowie SSO Anna Bałazińska –Goliszewska

SSR del. do SO Elżbieta Wylegalska

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marka Janczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2014 r.

sprawy **P. Z.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 267 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. oraz z art. 23 ust. 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 14 sierpnia 2013 r. sygn. akt II K 87/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego P. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 1250 złotych za II instancję.

Sygn.akt IV Ka 1233/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 14 sierpnia 2013r. sygn.akt II K.87/12 uznano oskarżonego P. Z. za winnego tego, że :

I.w okresie od 25 sierpnia 2010r. do 18 listopada 2010r we W. przy ul.(...),posługując się loginem i hasłem do konta o (...) (...),za pomocą komputera o adresie IP(...) uzyskał dostęp do systemu informatycznego (...) Ltd.Sp.z o.o. we W. tj.czynu z art.267§2 kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.267§1 kk w zw. z art.267§2 kk wymierzono mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych,ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

II.w okresie nie wcześniej niż 28 października 2010r. do najpóźniej 19 maja 2011r. we W.,uzyskawszy bezprawnie między innymi informacje o cenach hurtowych ,cenach zakupu,cenach minimalnych,strukturze zamówień stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa (...) we W. wykorzystał je we własnej działalności gospodarczej prowadzonej w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. we W. tj.czynu z art.23 ust.2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i za to na podstawie art.23 ust.2 w zw. z art.23 ust.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji wymierzono mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ,ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk wymierzono oskarżonemu P. Z. karę łączną grzywny w rozmiarze 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł, przy czym wykonanie tejże kary warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata.

Jednocześnie uniewinniono oskarżonego P. Z. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art.117 ust.1 w zw. z art.116 ust.2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.12 kk. I w tej części kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.

Nadto, zasądzono od oskarżonego P. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 1000 zł, zwalniając go od pozostałej kwoty oraz od opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego P. Z., który zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego polegającą na błędnej wykładni art.267§2 kk skutkiem czego Sąd bezzasadnie przyjął, że zachowanie oskarżonego, który korzystając z loginu i hasła pracownika pokrzywdzonej spółki uzyskał dostęp do jej systemu informatycznego spełnia przesłanki omawianego przepisu w sytuacji, gdy właściwa analiza normy prawnej nakazuje przyjęcie, że działanie takie nie realizuje znamion przestępstwa;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art.7 w zw. z art.424 kpk polegającą na:

- pominięciu w toku wyrokowania dowodu z wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, co wyraziło się zawartym na stronie 5 uzasadnienia wyroku sformulowaniem "oskarżony P. Z. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień „w sytuacji, gdy P. Z. w trakcie śledztwa składał w dniu 19.12.2011r. obszernie wyjaśnienia, znajdujące się na k.542-544 akt sprawy,

- bezzasadnym przyjęciu, że zeznania świadka K. P. nie mają znaczenia w przedmiocie ustalenia stanu faktycznego w sytuacji, gdy jego zeznania złożone w drodze pomocy prawnej przed Sądem Rejonowym w Białymstoku w dniu 24.08.2012r.(k.682 i nast.) mają istotne znaczenie dla ustalenia mechanizmów konkurowania między sobą przedsiębiorstw o podobnym przedmiocie działalności, a tym samym są ważne co najmniej w kontekście ustaleń dotyczących zarzutu II zawartego w akcie oskarżenia

b) art.7 w zw. z art.186 §1 i 424 kpk polegającą na bezzasadnym przyjęciu, że zeznania A. Z. (która „nie miała wiele do powiedzenia w sprawie”) nie mają znaczenia w przedmiocie ustalenia stanu faktycznego w sytuacji, gdy świadek A. Z. skorzystała z przysługującego jej prawa odmowy składania zeznań;

c) art.7 w zw. z art.424 kpk polegającą na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony P. Z. wykorzystał we własnej działalności gospodarczej bezprawnie uzyskane informacje.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przedstawionych mu zarzutów;

2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów jego obrony za obie instancje

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. Z. nie zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek część podniesionych przez skarżącego zarzutów jest zasadna, co jednak pozostawało bez wpływu na treść merytorycznego rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie tego oskarżonego.

Ustosunkowując się zatem do poszczególnych zarzutów apelującego należy w pierwszej kolejności zająć stanowisko w kwestii ewentualnego wystąpienia po stronie Sądu I instancji obrazy prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 267§2 kpk.

I tak, zdaniem obrońcy intencją ustawodawcy nowelizującego art. 267§2 kpk było penalizowanie czynów, które mogą być określane wąsko jako cyberterroryzm, a szerzej jako cyberprzestępczość, a które mogą być realizowane za pomocą specjalistycznej wiedzy komputerowej, bądź przy zastosowaniu odpowiednich programów komputerowych. W świetle tego poglądu obrony nie wyczerpuje w związku tym ustawowych znamion przestępstwa z art. 267 §2 kk czyn oskarżonego P. Z., który uzyskał dostęp do sieci informatycznej dzięki znajomości kodu i logina K. P.. Osoba tego ostatniego nie mogła mieć przy tym żadnego znaczenia przy prawnej ocenie czynu byłego prezesa firmy.

Analizując powyższe wywody na tle odmiennej argumentacji przyjętej przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż przypisanie oskarżonemu P. Z. przestępstwa z art. 267§2 kpk było w pełni prawidłowe i zgodne z logiczną wykładnią cytowanego przepisu.

Z nie budzących żadnych wątpliwości ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego wynika, iż oskarżony P. Z. posługując się loginem i hasłem do konta o nazwie (...), przez Internet za pomocą komputera o adresie (...) uzyskał dostęp do systemu informatycznego (...) Ltd.Sp.z o.o.- mimo, iż nie posiadał ku temu już żadnych uprawnień.

Sugestia obrony jakoby tylko klasyczny haker lub osoba określana mianem cyberprzestępcy, a więc taka, która niejako „zawodowo” zajmuje się uzyskiwaniem dostępu do sieci informatycznej wbrew woli innych użytkowników, realizowała znamiona art. 267§2 kk – jest całkowicie błędne.

Istotną przesłanką odpowiedzialności z tego przepisu jest bowiem fakt posiadania lub też pozbawienia określonego użytkownika sieci informatycznej uprawnień do poruszania się w określonej przestrzeni komputerowej.

Będzie w związku tym naruszeniem prawa nie tylko „wejście” do sieci informatycznej osoby, która uzyskała odpowiednie, niezbędne dane drogą ataku H., jak u też korzystanie z zastrzeżonych źródeł informatycznych przez osoby znające wprawdzie login i hasło, ale są one pozbawione prawnych podstaw takiego działania.

Pojęcie „**bez uprawnień**” winno być w ocenie Sądu Okręgowego interpretowane szerzej niż to przyjmuje obrońca i obejmować także przypadki, gdy sprawca wchodzi w posiadanie stosownego „klucza” dostępowego niekoniecznie drogą przestępczą – tak jak to stało się w odniesieniu do oskarżonego P. Z.. Istotne jest jednak dla bytu przestępstwa z art. 267§2 kk aby następowało korzystanie z sieci odbywało się bez zgody lub też wbrew woli właściciela danych – co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy pierwszy z podniesionych w apelacji zarzutów zdecydowanie odrzucił.

Podobnie należało zdaniem Sądu Okręgowego ustosunkować się do zarzutu opisanego w punkcie 2c, a związanego z przyjęciem przez Sąd Rejonowy tezy o wykorzystaniu przez oskarżonego P. Z. we własnej działalności gospodarczej bezprawnie uzyskanych powyższą drogą informacji.

Sąd Rejonowy wnikliwie przeanalizował to zagadnienie i obiektywnie udzielił w tym przedmiocie odpowiedzi pozytywnej, którą także i Sąd Odwoławczy w pełni aprobuje. W szczególności, odnoszą się do tejsz kwestii obszernie wywody Sądu Rejonowego zawarte na kartach 814-817 akt sprawy stanowiących pisemne uzasadnienie wyroku.

Wobec pełnej realizacji przez Sąd Rejonowy wymogów art. 424§1 kpk, nie jest zdaniem Sądu Okręgowego konieczne ponowne cytowanie zebranych w sprawie a dotyczących powyższego przestępstwa dowodów, które taksatywnie

wymieniono na karcie 816 tegoż uzasadnienia. Podkreślenia bowiem wymaga, iż pisemne wywody apelującego w niczym stanowiska Sądu Orzekającego nie podważają stanowiąc li tylko polemikę z jego oceną dowodów.

Nie sposób także podzielić poglądów skarżącego co do oceny zeznań świadka K. P. (zarzut 2 a), albowiem ocena ta dokonana przez Sąd I instancji, na tle całokształtu omówionego przez niego materiału dowodowego mieści się w granicach jego ustawowych uprawnień i nie nosi znamion dowolności.

Prawdą jest natomiast, iż w omawianym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy zawarł w sposób błędny określenia nie mające oparcia w aktach sprawy (zarzut 2 a).

Rzeczywiście bowiem oskarżony P. Z. złożył w postępowaniu przygotowawczym obszernie wyjaśnienia w związku z czym stwierdzenie na karcie 802 uzasadnienia wyroku jakoby odmówił on składania tych wyjaśnień uznać należy za oczywistą omyłkę, która jednak nie mogła mieć wpływu na treść wyroku.

Istotne jest bowiem, iż w toku składania przez oskarżonego P. Z. wyjaśnień przez Sądem Orzekającym doszło do prawidłowego odczytania jego wyjaśnień z kart 542-544 i jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wyjaśnienia te zostały uwzględnione przy formułowaniu ustaleń faktycznych. (vide k. 798 i nast.).

Tak samo należało potraktować drugie z błędnych stwierdzeń pisemnego uzasadnienia wyroku, które z kolei odnosiło się do zeznań A. Z..

Świadek ten faktycznie odmówił składania zeznań (vide k. 713) a więc jako oczywiście błędne należało potraktować stwierdzenie, iż zeznania tego świadka nie miały znaczenia w sprawie, tym bardziej iż żaden z wymienionych pisemnie dowodów nie zawiera odniesienia do tegoż świadka.

Reasumując całość omówionych zarzutów obrony stwierdzić należy iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku po myśli obrony, a tym bardziej do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżony wyrok znajduje swoje pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które jak zaznaczono wyżej został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób obiektywny i przy zachowaniu zasady z art. 7 kpk.

Nie budzi również zastrzeżeń Sądu Okręgowego rodzaj orzeczonej względem oskarżonego P. Z. kary i jej wymiar, albowiem w żadnym razie wymierzona kara nie może być tu uznana za rażąco surową.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisach art. 636§1 kpk oraz art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych – nie znajdując przesłanek do zwolnienia oskarżonego od tychże należności.